

L'home estàtic · Pau Riba

Re Sol de llauna, cel de glaç
dins el calaix d'un armari,
draps de dona i un infant
amb un regust enigmàtic,

fa#m ve de néixer, està sorprès,
Sol Re té uns grans ulls Modigliani,
La Mi La absents, tristos, verds i oberts
Mi La La7 i una vida fins que els tanqui

Re És l'home estàtic, la tristesa el té corprès,
les orenetes faran nius als seus cabells

Quan ja té tres anys no surt
a empaitar les papallones,
quan un gos lladra no fuig
i els vestits paguen la broma

Quan la neu remou el cel,
ell la mira en lloc de córrer
i li'n queda el rostre ple
com les estàtues de Roma

És l'home estàtic, la tristesa el té corprès,
les orenetes faran nius als seus cabells

Més grandet troba un ocell
a sobre d'ell, a dalt d'un arbre,
ell no es mou i un excrement
li fa blanc a mitja cara

Troba la nina d'un ull
i la voldria per companya
però no la mira ni acull
i la nina se'n va a França

És l'home estàtic, la tristesa el té corprès,
les orenetes faran nius als seus cabells

Una noia li ofereix
un clavell per la solapa,
ell se'l mira però no el pren
i el clavell se l'endú un altre

Un estiu quan ell ja és gran,
l'amor ve amb tres candidates,
ell les mira afalagat
però l'amor té pressa i marxa

És l'home estàtic, la tristesa el té corprès,
les orenetes faran nius als seus cabells

Un bonic dia d'abril
tot són flors i ell les olora
però surt l'amo d'un jardí
i li fa una cara nova

Descobreix que no està bé
i vol dir-ho a una senyora
la senyora no l'entén
perquè és mestra d'una escola

És l'home estàtic, la tristesa el té corprès,
les orenetes faran nius als seus cabells

Han passat anys, s'ha fet gran
i assegut davant la porta
i esperant l'enterrament
d'aquell de la cara nova

Cel de vidre, lluna d'or
dins d'un caixó sense potes

jeu el cos d'un home mort,
ningú riu i ningú plora

És l'home estàtic, la tristesa l'ha matat,
les orenetes d'ell, mort, fred, han emigrat

